

zapožýčen'n'a). În română termenul e de origine obscură. Comparația cu rus. *kurgán* (Brüske, 25, DA, II, 187, DLRM, 342) spune prea puțin despre proveniența cuvîntului românesc.

**grăpa** 1° „grapă”; 2° „unitate agrară: suprafața care poate fi grăpată într-o zi” — în graiurile transcarpatice (1° Dzendzelivs'kyj, *Atlas Transkarp.*, h. 81, p.c. 198—212, *Izoglosy, Nazvy*, 48; 3° Dzendzelivs'kyj, *Metrologija*, 110). Etimol.: < rom. *grăpă* (sensul 1°), folosit în cea mai mare parte a graiurilor românești, inclusiv în Maramureș, de unde l-au împrumutat ucrainenii (ALRM, s.n., I, h. 28). În română termenul pare a fi străvechi (Rosetti, II, 80 și 114). Derivat: *grăpáty* „a grăpa” < *grăpa*, sau din rom. *a grăpă*, cu suf. -*áty* (*Atlas Transkarp.*, h. 82, p.c. 96, 97, 127—131, 159, 168, 198—210. În p.c. 131 *boronyty* „a grăpa”, termen ucrainean comun, e considerat mai nou ca sinonimul său *grăpaty*, iar în p.c. 159 *smýkaty* „a grăpa” — mai nou ca *grăpaty*. Aceste precizări ale informatorilor ucraineni anchetați sînt semnificative. Ele arată că în bazinul superior al Tisei termenul *grăpa* nu este un împrumut recent din română, datorat bilingvilor din aceste părți, ci un cuvînt vechi.

**grăpáty**, vezi *grăpa*.

**grópa** „vale”, „văgăună în munți” — în graiurile carpatice (Żelechowski, 170, *Hrabec*, 37). Etimol.: < rom. *groapă* (Stocki, 352, *Scheludko*, 131, *Šarovol's'kyj*, 58), de origine necunoscută (Ciorănescu, 381). Din ucr. termenul a trecut și în polonă (Wędkiewicz, *Emprunts*, 118).

**gros** „turmă de oi care urmează să fete” — în graiurile de stepă (Żelechowski, 170, *Hrinčenko*, 351). Etimol.: cf. în rom. *groasă* „însărcinată” < lat. *grossa* (Candrea—Densusianu, 118, nr. 768, Stocki, 353, *Scheludko*, 131, *Šarovol's'kyj*, 55, *Crânjălă*, 438, Rosetti, V, 120). Sensul din ucr. nu este atestat în română (DA, II, 317, s.v. *gros*).

**grun'** „coamă a unui munte”, „deal” — în graiurile carpatice (Hrinčenko, 333, Malecki—Nitsch, h. 321, *groń* „pagórek”, cu diverse variante fonetice, în p.c. 2, 3, 7, 8, 10—12, 16, 17, 20, 21, 25, 26, 28, 32, 33, 35—37, 39, *Hrabec*, 127, Stieber, *Toponomastyka*, II, 26). Etimol.: < v. rom. \**gruń* „grui” < lat. \**grunium* (Miklosich, EWSl., 423, *Kalužniacki*, 16, *Rozwadowski*, 313, *Žylko*, 96, DLRM, 349, *Ciorănescu*, 383), vezi § 3, pct. a. În ucr. termenul e cunoscut încă din sec. XIV—XV (Xudaš, 147). Zd. Stieber, manifestă rezerve față de părerea lui D. Crânjălă că în ucr. acest cuvînt ar proveni din polonă (Stieber, *op. cit.*, *ibid.*, *Crânjălă*, 445). De altfel, St. Wędkiewicz admite că pol. *gruń* < ucr. < rom. (Wędkiewicz, *Dyalekt*, 451). Termenul e frecvent și ca toponim, la toți slavii din Carpații Nordici. Dimin.: *grínyk* (Vincenz, 716) derivat propriu, cu suf. -*ýk*, *hrúnok* (Malecki—Nitsch, *ibid.*). cu suf. -*ok*

**grýnda** „poliță în perete” (Żelechowski, 170). Etimol.: < rom. *grîndă* „id.” < v. sl. de sud \**gręda* (Miklosich, EWSl., 77, Candrea, 402, *Scheludko*, 131, *Drozdov's'kyj*, 153, *Mihăilă*, 40). Despre rom. *ri* > ucr. *ry*, vezi § 11.

**gurgúl'a** „cucui” — în graiurile lemkoviene (Hrinčenko, 352). Etimol.: < v. rom. \**gurgúl'* „id.” < lat. *gurgulio* (Stocki 353, *Scheludko*, 131, *Šarovol's'kyj*, 55, Wędkiewicz, *Emprunts*, 131, Meyer-Lübke, 334, nr. 3922). Aromâna păstrează *l'*: *gurgul'iu* (Păpahagi, 508). În ucr. împrumutul datează din